

HỒI THỨ HAI MƯƠI HỒ ĐẤU SƠN TRANG

Lâm Viết Hùng hỏi :

- Xét qua lời nói của các hạ thì các hạ biết rất nhiều về công việc giang hồ, vậy các hạ có thể cho tôi biết ít nhiều tông tích của các hạ không?

Địa Vương Quyền nói :

- Lúc này chưa phải lúc kể cho người nghe câu chuyện dài dòng. Việc gấp rút là ta giúp cho mày cứu mạng con nhỏ đó.

Lâm Viết Hùng giật mình, không ngờ Địa Vương Quyền lại biết rõ tâm trạng của chàng.

Chàng hỏi :

- Các hạ cũng biết nàng là...

- Đừng có nóng nảy ! Ta ở trong địa đạo đã nghe hết câu chuyện của lão trang chủ rồi, vì địa đạo của ta xuyên qua phòng của lão. Chẳng những thế, ta còn biết rõ mày là đồ đệ của Quỷ Tháp lão ma nữa.

- Ô !

- Mày đừng sợ ! Mày đừng nghĩ là tao có ác cảm với mày. Tao mà có ác cảm với mày thì tao chẳng chịu khó vào đây.

- Nhưng nàng ấy hiện giờ ra sao ?

- Đang nhốt trong phòng kín bên kia.

- Tại sao chúng nói lại hành hạ nàng kỳ quái như vậy ?

Địa Vương Quyền cười hì... hì... :

- Việc nhốt nàng nơi đây là lệnh của Đế Quân Quỷ Điện. Nhưng việc dùng cộp dũ hành hạ nàng là ý riêng của lão trang chủ. Vì vậy, dù lão trang chủ có ghét nàng đến đâu cũng không dám để bày hổ đối sát hại nàng được.

- Tại sao?

- Mày hỏi dài dòng quá ! Mà cứ để lúc nào tao uống rượu no mày hãy hỏi có được không?

- Tôi quá nóng lòng muốn biết ! Xin các hạ giảng giải rõ ràng điều này.

- Thôi được ! Tao buộc mày một điều kiện.

- Điều kiện gì ?

- Tao nói rõ câu chuyện mày muốn hỏi, và giúp mày giải cứu con bé ấy. Nhưng sau đó mày giúp tao một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Chuyện ấy ta sẽ nói sau.

- Được !

- Này nhé ! Cô nàng bị nhốt nơi đây là đệ tử của Bách Độc Ma Tôn, vị lão tiên bối có tiếng là dùng chất độc vào bậc nhất giang hồ. Gần đây Bách Độc Ma Tôn có cho nàng một cái áo “lông nhím”, mặc nó vào, ai đụng đến mình nàng đều bị nhiễm độc hành hạ khủng khiếp.

Cách đây một tháng, công tử Hàn Sĩ Hạ là con trai của Đế Quân Quỷ Điện vì mê sắc đẹp của nàng, theo trêu ghẹo mãi nhưng bị nàng đánh cho mấy lần học máu. Đáng lẽ lấy đó làm cừ hận, nhưng Hàn Sĩ Hạ là kẻ si tình, đâu để ý đến điều sĩ nhục ấy, cố tìm cách gần gũi nàng. Hắn truyền cho bộ hạ phỉnh phờ nàng, lừa nàng vào một nơi có cạm bẫy, bắt nàng nhốt trong một tử lao. Hắn tưởng rằng khi nhốt được nàng vào tử lao rồi thì muốn hái hoa, bẻ nhụy không khó gì. Ngờ đâu, hắn vừa đụng vào người nàng thì đã nhiễm độc, vô phương cứu chữa. Chất độc này chỉ có nàng hoặc Bách Độc Ma Tôn mới cứu được. Hiện nay cứ mỗi ngày chất độc hành hạ nó một lần đến nỗi chết đi sống lại.

Nghe đâu Đế Quân Quỷ Điện có phái người đến Bách Độc Ma Tôn cầu thuốc, nhưng vị tiên bối ấy không cho. Đế Quân Quỷ Điện khi chữa được bệnh cho Hàn Sĩ Hạ thì chưa dám giết nàng, sợ nàng chết không ai giải độc cho Hàn Sĩ Hạ được. Chúng nhốt nàng mãi trong địa lao, và cho ăn rất tử tế, canh chừng không cho nàng hủy mình.

Nhưng mới đây, lão trang chủ ác độc này lại nhân cơ hội tuân lệnh Đế Quân Quỷ Điện vào dụ dỗ nàng rồi rờ mó vào mình nàng, đâu hay rằng nàng có chiếc áo tắm độc ấy, thành ra lão cũng bị nhiễm độc như Hàn Sĩ Hạ.

Từ ngày bị nhiễm độc, lão bị chất độc hành hạ đau đớn, nên lão trả thù bằng cách cho bày hồ thỉnh thoảng khủng bố nàng. Nhưng chỉ khủng bố thôi, nếu để nàng chết thì tội của lão không tránh khỏi quy luật trừng phạt ghê gớm của Đế Quân.

Lâm Viết Hùng nghe đến đây mừng thầm, vì tuy nàng bị nạn nhưng chưa bị tổn thương.

Chàng nói :

- Vậy thì chúng ta đi cứu nàng.

Địa Vương Quyền trở mắt hỏi :

- Cứu nàng ? Mà đi bằng cách nào ?

Lâm Viết Hùng xúng lững một lúc rồi nói :

- Nhờ các hạ dẫn đường .

Địa Vương Quyền lắc đầu :

- Vô phương ! Địa huyết chỉ ăn thông với căn phòng này, còn phòng con nhỏ đó chỉ có cách đập cửa mới vào được.

Lâm Viết Hùng “ồ” một tiếng thất vọng.

Địa Vương Quyền cười híp mắt nói :

- Nhưng mà vội gì ? Giờ này lão trang chủ đang bị chất độc hành hạ lăn lộn dưới đất, chúng ta tha hồ trò chuyện. Còn nàng tạm yên thân rồi.

- Nhưng tôi quá nóng lòng !

- Đừng nóng, hãy bình tĩnh nghe ta nói câu chuyện này.

- Chuyện gì ?

- Đây là học trò của Quỷ Thập, rất có liên hệ đến câu chuyện mà ta sắp nói.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc, nhìn anh chàng lùn Địa Vương Quyền trên trời.

- Xin các hạ nói thử.

- Hãy khoan ! Trước khi nói, ta muốn người cùng ta kết tình anh em đã.

- Tình anh em?

- Ừ ! Người gọi ta bằng đại ca, ta gọi người bằng tiểu đệ.

Lâm Viết Hùng thấy kết bạn với anh chàng lùn cũng không hại gì nên gật đầu ưng thuận.

Địa Vương Quyền hỏi :

- Đây là học trò của Quỷ Thập tất hiểu rõ Huyền Môn Cung chứ ?

- Tiểu đệ có nghe sư phụ nói lại.

- À ! chính vì vậy mà ta muốn nhờ tiểu đệ một phen.

- Xin đại ca cứ nói...

Địa Vương Quyền hỏi :

- Tiểu đệ ! Người biết hiện nay Huyền Môn Cung thế nào không ?

Lâm Viết Hùng đáp :

- Từ khi rời cổ tháp, hành hiệp giang hồ, tuy tiểu đệ có mang sứ mệnh của gia sư, nhưng chưa được tin tức gì về Huyền Môn Cung cả.

- Hừ ! Thế thì ta cho người biết tin tức đó.

- Tiểu đệ rất cảm ơn.

- Không cần ơn huệ ! Ta với người đã là anh em thì còn khách sáo làm gì. Trước khi nói về tin tức Huyền Môn Cung ta kể cho tiểu đệ nghe câu chuyện này. Người có biết Quỷ Thập lão ma có con gái đẹp không?

- Tiểu đệ có nghe gia sư nói. Nhưng nàng bị mất tích giang hồ từ lâu rồi mà !

- Phải ! Nàng bị mất tích ! Nhưng nàng đẹp lắm ! ô, một sắc đẹp khuynh thành, tánh nét lại dễ thương, trong đời này ít có cô gái nào sánh kịp.

- Ô ! Tại sao đại ca lẩm nhẩm lời ca tụng như vậy ? Chắc đại ca...

Địa Vương Quyền vỗ vào vai Lâm Viết Hùng :

- Dĩ nhiên nàng có một lịch sử liên hệ đến tâm tư của ta, nhưng tiểu đệ đừng tìm hiểu vội.

- Nhưng tên nàng là gì ?

- Bạch Kết !

- Cái gì ?

- Bạch Kết !

- Bạch Két ?

- Ủ! Mày lạ lùng lắm sao ? Cái tên tuy ngộ nghĩnh nhưng làm điên đảo biết bao nhiêu chàng trai đương thời. Bạch Két có tiếng là một loài chim trắng hót hay, dễ thương lắm !

Lâm Viết Hùng cười hề hề :

- Tiểu đệ chưa thấy nàng, nhưng nghe đại ca nói thì cũng hình dung được. Nếu nàng là con gái của gia sư thì tiểu đệ phải gọi là sư tỷ rồi.

- Phải ! Nàng là sư tỷ của mày, nhưng thôi, điều đó không ăn nhằm gì đến tao cả. Tao muốn nói với mày về lai lịch của nàng là tao muốn kể lại một câu chuyện hai mươi năm về trước.

- Câu chuyện chắc lý thú lắm phải không đại ca ?

- Ủ! Nhưng lý thú đối với tao, còn mày tao chưa chắc !

- Tại sao ?

- Vì mày đâu phải là người yêu của Bạch Két, cô nàng quốc sắc thiên hương ấy ! Ồ, tao đã nhiều lúc điên dại vì nàng.

- Thôi thôi ! Xin đại ca đừng dài dòng, hãy kể lại câu chuyện của nàng hai mươi năm về trước đi.

Địa Vương Quyền quắc mắt nhìn Lâm Viết Hùng :

- Thằng nhỏ ! à quyền ! Tiểu đệ ! Mày ngu quá, làm gì có chuyện của nàng hai mươi năm về trước. Hai mươi năm về trước nàng chỉ còn là đứa bé sơ sinh được bọn xứ người Mèo nuôi dưỡng.

- Ô ! Sao có chuyện lạ lùng vậy ?

- Ủ! Lạ lắm ! Trước đây hai mươi năm, giang hồ có tin đồn rằng nơi xứ người Mèo ở vùng Tân Cương có một vị đệ nhất võ lâm qua đời, để lại một thanh kiếm quý. Thanh gươm ấy chém thép như chém bùn. Đồng thời trong một hang đá nào đó, vị đệ nhất võ lâm đã ghi lại mọi nghiên cứu về võ học suốt đời mình để lưu lại hậu thế.

Lâm Viết Hùng xen vào :

- Vị đệ nhất võ lâm ấy là người Mèo sao ?

- Không phải ! Đó là người Trung Nguyên, nhưng vì tình nhân của ông ta bị trọng thương, không có thuốc nào cứu chữa nổi, phải đưa nàng sang tận xứ Mèo để tìm một loại dược thảo mà chỉ có xứ người Mèo mới có. Kết quả cuộc tìm kiếm ấy không đạt thành, mà đôi tình nhân phải bỏ xương nơi xứ ấy, chôn vùi một sự nghiệp võ công hiển hách một thời.

Lâm Viết Hùng chắc lưỡi :

- Ô ! Tội nghiệp nhỉ !

Địa Vương Quyền nói :

- Chẳng những tội nghiệp cho ông ta, mà còn tội nghiệp cho lớp người sau nữa.

- Tại sao vậy ?

- Vì tin đồn, các cao thủ giang hồ đều lén lút dắt nhau vào xứ Mèo, để tìm lại thanh kiếm báu, và thu đoạt bí quyết võ công. Nhưng người đi không trở về, những cuộc mất tích nối nhau tiếp diễn.

- À ! Rắc rối quá ! Nhưng tại sao nàng Bạch Kết, con của gia sư lại thất lạc nơi đó?

Địa Vương Quyền nheo mắt nói :

- Quỷ Thập Lão nhân cũng là một người dấn thân mạo hiểm trong thời đó. Lúc ông ta sang xứ Mèo lại gặp một tình nhân. Hai người yêu nhau lắm.

- Sao ? Tình nhân ông ta là người Mèo ?

- Không, bà đó cũng là người Trung Nguyên, và cũng là một cao thủ võ lâm mạo hiểm vào xứ người Mèo tìm báu vật. Cuộc tình duyên trong phiêu lưu ấy đã tạo thành một đứa bé gái. Đứa bé gái ấy chính là Bạch Kết.

Nhưng không hiểu vì sao, sau một cuộc ác chiến với địch nhân, đôi tình nhân ấy bị thất lạc và cả đứa bé Bạch Kết cũng lọt vào tay một gia đình người Mèo nuôi nấng.

Về sau, qua một thời gian im bật, bỗng thấy Quỷ Thập Lão nhân dẫn một đứa bé gái trở về Huyền Môn Cung, và chẳng bao lâu, ông ta bị tên phản đồ là Phan Thộ Anh đầu độc, tê liệt cả đôi chân, phải bỏ chức chưởng môn ra đi biệt tích.

Lâm Viết Hùng xen vào :

- Đại ca có biết nguyên nhân nào tên phản đồ Phan Thộ Anh đầu độc gia sư không?

- Rất có nhiều giả thuyết. Người nói rằng Phan Thộ Anh mưu chiếm đoạt sư môn. Có người lại nói rằng chính Quỷ Thập Lão nhân đã tìm ra thanh kiếm báu và pho võ công đặc dị xứ người Mèo đem về nhưng không lưu truyền cho sư môn, mà để dành riêng cho đứa con gái duy nhất của ông ta là nàng Bạch Kết, nên tên phản đồ Phan Thộ An âm mưu đầu độc lão để chiếm đoạt báu vật.

- Nhưng báu vật ấy có về tay tên phản đồ Phan Thộ An không?

- Cũng còn trong nghi vấn. Cứ theo võ công quái ác của Phan Thộ An thì nhiều người cho là hắn đã chiếm đoạt báu vật và đã luyện thành thuộc, nên hắn mới lợi dụng khả năng võ học ấy chiếm đoạt sư môn, buộc các môn đồ Huyền Môn Cung gia nhập vào tổ chức riêng của hắn.

- Tổ chức riêng của hắn là gì ?

- U Vương Quỷ Điện !

-Ồ ! Thế thì Đế Quân Quỷ Điện là Phan Thộ An ?

- Có lẽ như vậy ! Nhưng cũng chưa dám đoán chắc vì chưa vén được lớp màn bí mật trong Quỷ Điện.

-Ồ ! Còn nàng Bạch Kết thì sao ?

- Nàng lớn lên trong sự xa cách của người cha, và sự phản bội của Phan Thộ An. Tuy nhiên, nàng nhờ có một người lão bộc trung thành bảo vệ, đem dẫu nàng nơi

một chỗ bí hiểm, truyền dạy võ công và bí mật gây dựng lại sư môn. Hiện giờ nàng là Cung chủ củ amột tổ chức bí mật cũng gọi là Huyền Môn Cung. Nhưng có điều lạ là...

- Điều gì ?

Địa Vương Quyền suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu báu vật của Quỷ Tháp ở xứ người Mèo đem về đã lọt vào tay tên phản đồ Phan Thọ An thì tại sao nàng Bạch Kết lại có một võ công siêu phàm như vậy ? Cứ theo tuổi tác và võ công của nàng thì nhất định nàng đã tập luyện qua môn võ công kỳ bí ấy.

- Nhưng nếu nàng có một võ công siêu phàm xuất chúng tại sao không đi tìm tiêu diệt tên phản đồ Phan Thọ An để trả thù ?

- Chưa hiểu rõ ! Ta chỉ biết nàng là một cô gái đẹp, nhưng nàng lại lãnh cảm với tình duyên. Nàng ở mãi trong cung, không bao giờ tiếp xúc với người ngoài.

- Tại sao vậy ?

- Chỉ có trời biết !

- Nhưng vì đâu đại ca gặp được nàng ?

- Ta tình cờ tìm gặp nàng toạ lạc, và biết được nơi bí mật ấy. Tuy nhiên, ta không thể nào vào được bên trong, nên phải tìm ra một kế hoạch.

- Kế hoạch gì ?

- Ta học tập cách đào địa huyết, và bỏ công ra hơn ba tháng trường mới đào được một con đường hầm dưới đất, vào tận nơi phòng của nàng để dò xét.

Khi thấy dung mạo, và nghe tiếng nói của nàng ta cảm động đến nỗi bủn rủn cả tay chân, đầu óc quay cuồng. Ta ở mãi dưới đường hầm suốt một tháng, để lắng nghe giọng nói của nàng, không muốn đi đâu nữa cả.

Nhưng tình trạng ấy lại làm cho ta đau khổ thêm. Không sao chịu nổi.

Một tối, thừa lúc phòng nàng thanh vắng, ta trồi dần lên, làm cho nàng kinh ngạc đến rợn người. Nhưng ta kịp thời thối lộ cho nàng biết nỗi lòng của ta đối với nàng, và nàng cũng vui đi những gì giận hờn kinh hãi.

Lâm Viết Hùng cười ha hả :

- Ô ! Thế là hai người tứ đó trở thành đôi tình nhân.

Địa Vương Quyền lắc đầu :

- Không phải dễ như vậy !

- Sao ? Sư tỷ tôi đã có cảm tình với đại ca kia mà.

- Thành nhỏ ! Mà chưa hiểu đời ! Cảm tình chưa phải là tình yêu ! Nàng tuy có cảm tình với ta, nhưng lại không để cho tình cảm biến thành tình yêu. Nàng cho phép ta được đến thăm và trò chuyện với nàng, nhưng mỗi khi ta đến nàng lại cho ta uống một viên thuốc gọi là Thanh Tâm Hoàn.

- Thanh Tâm Hoàn ?

- Ừ!

- Loại thuốc ấy có công hiệu thế nào ?
- Thuốc ấy uống vào thì mất cả cảm giác của tình dục. Con trai con gái gần gũi nhau không có cảm xúc gì cả.
- Ô ! Tại sao vậy ?
- Ai biết !
- Sao đại ca không từ chối, đừng uống thuốc đó.
- Mày ngu ! Khi người đẹp bảo gì mà chẳng được. Mày đã bị con gái đẹp sai bảo mày lúc nào chưa ?
- Chưa !

Địa Vương Quyền ngơ ngác :

- Tại sao vậy cà ! Mày nói láo.
- Thật mà !
- Ô ! Nhưng sao tao lại mềm yếu trước người con gái đẹp như vậy ? Có lẽ tao yêu nàng quá nên không nỡ từ chối lời yêu cầu của nàng chăng ?

Lâm Viết Hùng mỉm cười nói :

- Hiện nay đại ca mất cả tình dục trong người chứ gì ?
- Không ! Tao vẫn tràn đầy tình yêu đối với nàng. Bởi vì rời khỏi thì nàng cho tao uống Hoàn Tâm Đơn.
- Hoàn Tâm Đơn ?
- Phải ! Thuốc đó uống vào trở về với tâm trạng một người bình thường.

Lâm Viết Hùng cười ha hả :

- Đại ca ! Tỷ tỷ của tiểu đệ thử thách đại ca đấy !
- Thử thách cái gì ?
- Thử thách lòng kiên nhẫn của đại ca !
- Ai mà kiên nhẫn được khi tình yêu giới hạn trong tình cảm. Một thời gian, ta buồn quá, không đến với nàng nữa, lấp bỏ con đường hầm mà ta đã cố công đục khoét suốt ba tháng trời.

Lâm Viết Hùng cười lớn :

- Có con đường nhân nghĩa mà lấp bỏ thì còn đâu lui tới.
- Ta không muốn lui tới nữa, mà chỉ đi tìm rượu uống cho giải khuây. Nếu không ngày hôm nay ta đâu có gặp được mày.
- Đại ca ! Đại ca muốn nhờ tiểu đệ việc gì ?
- Tiểu đệ là học trò của Quỷ Tháp có thể đến Huyền Môn Cung tìm gặp nàng được. Ta nhắn lời nói với nàng là ta không chịu nổi thái độ đối xử của nàng như vậy.
- Tiểu đệ xin nhận lãnh trách nhiệm, nhưng Huyền Môn Cung ở đâu, tiểu đệ chưa biết thì làm sao đến nơi được.

- Tao sẽ vẽ cho mày một tấm họa đồ, đừng lo.
- Việc đại ca thế là xong rồi, bây giờ đại ca đưa tiểu đệ đi cứu cô gái bị nhốt trong tử lao chứ ?
- Ồ ! Bây giờ ta mãi nghĩ đến Bạch Két của tao, quên phức cô nàng của mày ! Thôi đi theo tao.

Địa Vương Quyền đi trước, Lâm Viết Hùng nối gót theo sau. Cả hai chui ra khỏi cái lỗ trên trần nhà thì quả nhiên có một con đường hầm do Địa Vương Quyền đào sẵn. Miệng hầm này ăn thông với kho chứa rượu, cách một vách tường sắt bên tay mặt, nơi đó có một tấm bảng đá để chặn ngang.

- Địa Vương Quyền đưa tay vào tấm bảng đá thì lộ ra cửa hầm vừa một người chun.
- Tiểu đệ, ta dùng tấm bảng đá này che lấp miệng hầm thì có thần thánh cũng không thể nào phát giác nổi.

Lâm Viết Hùng gật đầu thán phục :

- Thật là đa mưu túc trí ! Mỗi người có một tài năng.
- Qua một quãng cách độ năm chục trượng thì đến kho rượu, mùi thơm bốc lên ngào ngạt. ở đó có hơn hai chục vò rượu để trên mặt đất.

Địa Vương Quyền cười híp mắt, hai tay bưng một vò rượu kê miệng uống ừng ực. Uống một lúc có vẽ đã ghiền, Địa Vương Quyền mới quay lại nói với Lâm Viết Hùng:

- Mày có nóng lòng cứu con nhỏ đó thì cứ tự tiện theo đường hầm này ra ngoài, nhưng lúc ra khỏi đường hầm này nhớ lấy tấm bảng đá để lại như củ, đừng làm hỏng đại sự của tao nhé.

Lâm Viết Hùng toan chui đầu vào địa đạo thì Địa Vương Quyền gọi lại hỏi :

- Hãy khoan ! Còn một điều nữa.
- Điều gì vậy ?
- Nếu mày có phá hủy sơn trang này thì cũng được, nhưng đừng có đập phá kho rượu uống lắm ! Còn nếu muốn tìm tao cứ đến hầm rượu này sẽ gặp.

Lâm Viết Hùng mỉm cười:

- Đại ca cứ nằm mãi nơi đây uống rượu đến khi hết rượu mới đi ?
- Ừ!
- Thế thì tiểu đệ nói cho Bạch Két biết.
- Đừng đừng ! Mày có gặp nàng đừng nói đến chuyện tao uống rượu trộm.
- Sao vậy ?
- Ồ ! Đừng nhiều chuyện ! Thôi đi đi !

Lâm Viết Hùng thấy vẻ hài hước của Địa Vương Quyền cũng thích thú. Tuy nhiên, chàng vì nóng lòng giải cứu Lý Hương Xưa, nên không có thì giờ đùa cợt.

Chàng quay lại nói :

- Nếu vậy tiểu đệ xin giả biệt.

- Ủ! Đi đi ! Con nhỏ đó bị nhốt ở gian thứ ba cách phòng này mười trượng. Đừng có mò bậy mà khốn, nghe chưa ?

Lâm Viết Hùng theo hướng của Địa Vương Quyền chỉ mà lần đến. Quả nhiên, nơi đó có một địa đạo vừa một người đi, xuyên qua cái phòng. Chàng bò đi rất nhanh.

Qua một lúc, ra khỏi địa đạo, chàng đứng dậy xem xét thì thấy chàng đã ra khỏi vòng thành của sơn trang.

Theo lời Địa Vương Quyền dặn, chàng dùng tấm bảng đá che lấp cửa hang, rồi phóng mình lên vách thành, phi thân vào trong.

Chàng lắc mình nhảy thêm mấy cái nữa trở mắt nhìn kỹ thì ba cái bóng lớn là ba con hổ lớn.

Nơi rộng rãi này, với công lực của chàng thì có ngại gì loài thú dữ ấy đâu.

Chàng phóng ra hai chiêu thì ba con hổ rống lên mấy tiếng , dây chết trên vũng máu.

Tiếng hổ rống làm cho mọi người trong sơn trang kinh động.

Tiếp theo có bước chân người chạy rầm rập.

Hơn mười mấy tên gia đình cầm vũ khí ô ạt xông đến.

Vừa nhìn thấy chàng, bọn gia nhân như điện giật, đứng nhìn chàng như những pho tượng đá. Chúng không hiểu tại sao chàng bị nhốt trong tử lao mà lại thoát được ra ngoài. Tử lao làm bằng sắt dây, dầu kẻ nào có võ công sao siêu đến đâu cũng phải bó tay chịu chết. Xưa nay chưa có việc lạ lùng như vậy.

Hơn nữa, tử lao đã được lệnh canh giữ, không thấy hư hao chỗ nào cả, có lẽ Lâm Viết Hùng là ma quái chăng?

Chúng đứng hả mồm nhìn Lâm Viết Hùng không nháy mắt.

Lúc này Lâm Viết Hùng từ trong tử lao mới ra, lòng đầy căm hận, mặt đầy sát khí, chàng nhìn bọn gia nhân, hét lớn :

- Hãy gọi lão trang chủ của bây ra đây !

Rồi như không để ý đến số đông người đứng trước mặt, chàng tung người tiến đến, đi tìm Lý Hương Xưa để giải cứu cho nàng.

Mười tên gia nhân sắp hàng ngang chặn lại, chàng hét lên :

- Muốn sống hãy dang ra.

Nhưng bọn gia nhân không người nào tránh ra cả.

Một tiếng hét lớn, Lâm Viết Hùng quật ra một chưởng, sức mạnh phát ra như sóng trào, cuốn tới đám người trước mặt.

Tiếng rên rỉ vang lên, bốn xác người ngã gục xuống.

Sáu người còn lại thất kinh, vội lùi lại đằng sau. Nhưng chúng vẫn không tránh đường, có lẽ chúng sợ sệt điều gì.

Đối với bộ gia nhân, Lâm Viết Hùng không cố tâm sát hại. Nhưng chúng cứ ngăn chặn làm cho chàng tức giận không chịu nổi :

Bỗng ba tiếng chiêng vang lên :

- Beng ! Beng ! Beng !

Hai bóng người từ bên trong phóng ra, một người già, một người trẻ.

Người già không dưới năm mươi, mặt đen như lọ chảo, đôi mắt sâu vào như hai lỗ giếng. Chàng trẻ tuổi độ ba mươi cử chỉ hung hăng rùng rợn.

Lâm Viết Hùng quắc mắt nhìn hai người vừa xuất hiện, và nói lớn :

- Trang chủ các người đâu, vì sao không ra đây để ta vấn tội ?

Lão già mặt đen bước tới một bước nói :

- Lâm Viết Hùng ! Người muốn gì ?

- Tàn sát và đốt rụi sơn trang .

Giọng nói của chàng lọt vào tai của mọi người như giọng nói của tử thần, khiến mọi người đều rớn óc.

Lão già lùi lại hai bước cất giọng run run nói :

- Người có đủ sức làm việc ấy không ?

Chàng toan nhảy tới hạ sát lão già mặt đen thì đằng sau nổi lên một giọng cười ha hả. Tiếp theo có giọng nói :

- Lâm Viết Hùng ! Người giỏi thiệt ! Người làm sao thoát khỏi tử lao của ta ?

Câu hỏi ấy càng làm cho Lâm Viết Hùng phẫn nộ thêm, mặt chàng hầm hầm chẳng khác một con hổ đói.

Trang chủ Hồ Đầu sơn trang vẫy ta một cái, ra hiệu cho bọn thủ hạ lùi ra sau, trong trận chỉ còn mình lão và hai tên bộ hạ là lão già mặt đen và chàng trai hán tử.

Lâm Viết Hùng nóng lòng giải cứu Lý Hương Xưa, nên không còn kể gì nữa, vung tay đánh thẳng vào mặt trang chủ.

Lão già mặt đen vội cùng với trang chủ hợp chưởng chống đỡ, hai luồng chưởng phong ép lại...

Bùng !....

Cả ba người đều rung động thối lui ba trượng, lão đảo muốn ngã. Trong lúc đó Lâm Viết Hùng vẫn ung dung bước tới hết :

- Giết !

Chàng toan tung chưởng bừa tới, thì một luồng ánh sáng xanh loè đánh tạt vào người chàng.

Trông thấy ánh sáng xanh, chàng biết là ám khí liền “hứ” một tiếng phát tay ra sau vạch một cái, chưởng phong cuộn cuộn đánh rơi vùng ám khí xuống đất.

Trong lúc đó, lão trang chủ đã đứng vững lại rồi.

Bỗng mấy tiếng “Hùm, Hùm” nổi lên. Phía trong mười con hổ dữ xông ra, bao vây Lâm Viết Hùng vào giữa.

Máu hận sôi sục, Lâm Viết Hùng quắc mắt nhìn bảy hổ đói và người, không một chút sợ sệt. Chàng phóng người lên, hai luồng chỉ lực buông ra, đánh thẳng về phía lão già áo đen và tên hán tử vừa phóng ám khí.

Hai tiếng la thất thanh, hai người ngã gục, miệng trào máu tươi.

Chàng vẫn không ngưng tay, nhảy vút tới đánh xéo vào lão trang chủ. Lão thất kinh, vội lăn xuống đất mấy vòng để tránh.

Lâm Viết Hùng ngao nghễ cười thâm. Chàng không ngờ một cao thủ võ lâm mà phải lăn xuống đất để né tránh chiêu lực của chàng một cách hèn hạ như vậy.

Chàng nhún mình tới đánh tiếp, thì bảy hổ đã cản lại, chúng gầm lên “hùm, hùm”.

Con nào cũng nhe răng trông rất dễ sợ.

Lão trang chủ thừa cơ hội ấy, phóng mình mất hút vào một cái cửa sắt.

Lâm Viết Hùng hét lên chói lói :

- Lão ma ! Người muốn nhờ vào ngôi sơn trang này để âm mưu gì khác nữa chăng?

Câu nói chưa dứt, chàng đã phóng mình nhảy vọt qua khỏi bảy cọp, tiến nhanh về phía cửa sắt, dùng năm ngón tay như năm cái móc sắt chụp vào đầu trang chủ.

Lão trang chủ sợ quá lăn xuống đất tránh né, và chui vào trong.

Không bỏ lỡ cơ hội, Lâm Viết Hùng bước lùi ra ba bước, dùng Hóa Huyết Thần Công đánh vào khung cửa.

Ầm !...

Khung cửa sắt gãy như thế, mà bỗng nhiên toét ra từng mảnh nhỏ đổ xuống. Chiêu phong dội vào bên trong, làm cho lão trang chủ toàn thân lão đảo.

Máu nóng đang sôi trào, Lâm Viết Hùng vừa trông thấy mặt lão đã vung tay phát ra hai luồng Xuyên Vân Chỉ veo véo điểm tới. Lão trang chủ chỉ kịp ré lên một tiếng rồi nhào xuống đất dãy đành đạch máu tuôn lai láng.

Vì nóng lòng gặp Lý Hương Xưa, Lâm Viết Hùng lập tức quay ra ngoài, đi tìm căn phòng tử lao số bốn.

Khi đến trước cửa, chàng dùng chỉ lực xén đứt dây khóa, rồi mở cửa rón rén bước vào.

Chàng tưởng Lý Hương Xưa sẽ nồng nhiệt chạy đến đón chàng, nhưng chàng lại thấy trong phòng yên lặng. Nhìn vào góc phòng thấy một cô gái áo quần rách tươm, để lộ làn da trắng như tuyết, phơi phơi như một đoá hoa tươi.

Nàng chính là Lý Hương Xưa.

Nhưng tại sao nàng lại nằm im bất động như vậy. Đã có việc gì xảy ra không may cho nàng sao ?

Chàng đến gần xem xét. Trên mặt nàng hai dòng lệ còn dính nơi mang tai, đôi mắt nhắm nghiền.

Bàn tay run rẩy, chàng rón rén sờ vào ngực nàng, thì thấy tim nàng đập thành thịch. Chàng thấy trên mình nàng có mặc chiếc áo lót bằng da nhím, lông cứng đờ.

Chàng nghĩ thầm :

- Chiếc áo này do Bách Độc Ma Tôn tặng nàng, kẻ nào sờ vào mình nàng tất bị nhiễm độc ngay. Nhưng chàng là kẻ đã ăn mười cây Hoạt Diệm Hương và tắm suối Hàn Băng đến nước Độc Trì cũng không làm gì được chàng, thì áo lông nhím không thể làm cho chàng bị nhiễm độc được.

Thật vậy, sau khi sờ mó, xem xét vào người Lý Hương Xưa, chàng cảm thấy không có trạng thái nào nhiễm độc cả.

Chàng cúi xuống nghe hơi thở, thì thấy hơi thở nàng có vẻ dồn dập, nhưng không phải là trạng thái trọng thương.

Lấy làm lạ, chàng khẽ gọi :

- Lý muội !

Nàng vẫn nằm im, nhắm nghiền đôi mắt. Lâm Viết Hùng gọi tiếp mấy lần, vẫn không thấy Lý Hương Xưa đáp lời.

Tại sao có chuyện lạ lùng như vậy ? Thật chàng không sao hiểu nổi.

Chàng ngồi thẳng lên, nhìn lại thân thể Lý Hương Xưa một lần nữa xem có bị thương tích chỗ nào không?

Là da trắng mịn, không một chỗ nào trầy trụa cả.

Chàng thở dài ! Một luồng máu nóng chạy khắp cơ thể chàng.

Bấy giờ, tim chàng cũng đập thành thịch, hơi thở chàng cũng rộn rập chẳng khác Lý Hương Xưa.

Chàng muốn run lên. Mồ hôi thoát ra ướt đầm cả trán. Một cảm giác lạ lùng đến với chàng chưa từng thấy.

Chàng nhắm mắt lại, không dám nhìn vào thân người của Lý Hương Xưa nữa.

Qua một lúc, chàng trầm tĩnh lại, ý thức rằng chàng đến đây là cứu Lý Hương Xưa. Chàng không thể để nàng trong trạng thái mê mang mãi được.

Chẳng lẽ có người nào đã khóa kín các huyết đạo của nàng sao ? Nàng mặc áo lông nhím, dễ gì có một bàn tay nào dám sờ mó vào !

Do dự một lúc, chàng quyết định khám sát các huyết đạo của nàng.

Bàn tay run run, chàng mò mẫm khắp người nàng, để tìm huyết đạo bị bế. Nhưng không thấy một huyết đạo nào bị bế cả.

Trong lúc chàng đang sờ mó thì Lý Hương Xưa cựa mình hai cánh tay êm như nhung cất lên ôm vào cổ chàng :

- Lâm ca !

- Ô ! Lý muội ! Em làm sao vậy ?

- Em không sao cả.
- Nhưng...
- Không tại sao cả, Anh ôm em đi !

Lời nói của giai nhân như có một mãnh lực sai khiến, không cho phép Lâm Viết Hùng làm trái đi được.

Toàn thân chàng run lên như mất hết năng lực.

Đôi mắt đẹp từ từ khép kín lại, đôi môi nàng như đoá hoa hé nở.

Quang cảnh trong phòng đã im lặng lại còn im lặng thêm.

Trời đất quay cuồng !

oOo